

Ông An b c mình g t v :

“ Đ xăng t ng lít th n y làm sao mà đi xa đ c. Bà đ a thêm tôi năm đ ng n a, ch đ xăng ch y t ng đ n m t, ai mà ch u n i ”.

Bà An ng i nhìn ra phía tr c, m t l nh lũng b o :

“ Ch y h t thì đ thêm, đ làm chi cho nhi u, không ch ng nó bay h i đi, phí ph m ”.

Ông An b c l m, nh ng không l gây g làm cho ngày m t vui. M i đ xăng xong, mà cái kim ch m c xăng xu i l ch xu ng h ng tám gi , g n v t đ báo đ ng. B hai chi c xe ém hai đ u, ông ch a ti n ra, thì bà An đã nói:

“Anh ch chi n a mà ch a cho xe ra ? Kho ng cách r ng th mà không ra xe đ c sao ? Tôi th y m y ng i khác làm cái vèo là xong. Anh lái xe đ nh h ch ”.

Ông An thôi b c mình vì nh ng l i ch e bai c a v , vì nghe quá th ng. Ông ch m rãi gi i thích :
“ Lái xe c n nh t là c n th n đ tránh tai n n, nóng n y gây tai n n phi n ph c và t n kém l m ”.

Bà v chêm vào:

“ Có gì thì b o hi m nó đ n, vì c gì ph i lo ”.

Khi ông đang lái xe trên đ ng, bà la i:

“ Tôi b o ch y xe trên l n bên ph i, sao anh ra l n ngoài hoài v y ? ”.

Ông An m :

“ Tôi lái xe hay bà lái đây ? Xe bên trong nó đ u ch t nh v y, làm sao đ ch mà không lái ra ngoài. N y, bà đ tôi lái, làm r n, phân tâm đ sinh ra tai n n ”.

Im l ng đ c vài phút, bà An quay qua ch ng h i:

“ Sao cái qu t gió trong xe h i n y nó y u, h i mát không ra nhi u. Ch c anh đ ông th s a xe k tr c làm h mà không b t đ n. Ch có m t chi c xe thôi mà không bi t gi gìn cho t t. R i ph i t n thêm ti n n a đây ”.

Ông An không th m tr l i câu h ch h i c a v , đ a tay kéo c n đ u ch nh h i qu t t v trí phá mù qua v trí h i gió th i vào lòng xe. H i gió mát th i vù vù, bà c i b o:

“ , có th ch , t ng đầu anh không lo gi gìn, đ chúng làm h mà không bi t”.

Xe đang ch y ngon tr n, bà An la lên:

“Qu o trái, qu o trái vào ngō tr c m t”.

Ông An không k p đ i l n, không k p nhìn xe bên hông đ xem có an toàn hay không, cho nên ch y th ng và tìm cách quay lui. Bà An nói:

“ Ch a th y ai lái xe đ nh anh . Ph n ng ch m ch p nh ông c già. Th mà khi nào cũng khoe là lái gi i, ch a bao gi b tai n n”.

B ch e n a, ông g n gi ng:

“Có gi i thì lái đi. Lái cho ch t s m, cho qu e c t, đi xe lẫn s m”.

Khi đèn xanh v a b t, ông ch c các xe h ng khác đ ng h n, cho an toàn, m i quay đ u ng c l i, thì bà tru tréo lên:

“ Đèn xanh r i mà không đi. Anh ch ai ? À thì ra th y con nh lái xe bên kia tr đ p thì anh n nh đ m, nh ng đ ng cho nó ch gi ? Tôi bi t mà, anh th y đàn bà thì t i m t”.

Ông An b c trong lòng, ông đâu có bi t ng i lái xe bên kia là đàn ông hay đàn bà, ch đ ng nói th y đ c đ p x u. B i th ng b v gây g trong lúc lái xe, ông An đã t p cho bà bi t lái, đ bà hi u thêm v lu t l , và khi c n, bà có th đi m t mình, không c n nh v ai.

Nh ng bà lái xe quá ch m, nh ch y chi c xe h . M i l n ông nh c bà ch y nhanh h n, thì bà cáu b n, la l i r ng bà th y không c n ch y mau. Bà ch y trong l n xe c a bà, ai mu n mau thì qua l n xe khác mà ch y. Không vi c gì mà than phi n, không vi c gì mà b c b i vô lý. Cho đ n khi bà b c nh sát ph t vì t i lái xe ch m, c n tr l u thông. Bà cãi nhau v i ông c nh sát: “Lái xe ch a quen thì ph i ch y ch m ch . Ngày tr c khi m i t p lái xe, ông cũng ph i ch y ch m nh tô, t i sao l i ph t tôi?”.

Ông c nh sát l ch s nói:

“N u ch a lái xe quen, thì t p cho quen, r i hãy ra đ ng. Làm c n tr l u thông thì ph i b ph t”.

Bà không b ng lòng, và nh t đ nh không ch u n p ph t, vì b x ép. M y l n ông An đ nh vi t ngân phi u tr ti n ph t, nh ng bà c n l i và làm n ào. Bà nói:

“ Tôi không n p ph t, xem chúng nó làm gì tôi. c hi p ng i ta v a thôi ch ?”.

Ông An gi i thích:

“Không n p ti n ph t thì tòa án ra trát truy t m, và khi tìm g p, thì có th b cồng tay, t tù”.

Bà s ng s :

“Làm gì mà cồng tay, đây là x t do, đầu ph i là x c ng s n, mà mu n b t tù ai cũng đ c sao?”.

Bi t không gi i thích cho v đ c, ông An nh b n bè gi i thích, nh ng bà An cũng nghe, c i ch không tin. Ông An ph i d u bà, mà ký ngân phi u tr ti n ph t. Sau n y, bà bi t đ c, bà khóc lóc và nhi c m ng ông:

“Th ch t nhất, th mà cũng t ng ch huy, t ng ra tr n. Ch c ngày x a ra tr n nghe súng n là ch y dài, b c quân sĩ”.

Nghe v y, ông An nóng m t, ch th ng vào bà mà nói:

“Bà im đi, v a ph i thôi. H t ch u n i r i, tôi cho m y đ m r i ra sao thì ra”.

Bà An s , b đi và l m b m:

“Đ ng d thối vũ phu, không đ c đâu. Kêu c nh sát cồng tay cho m i t n”.

Ông An nóng gi n mà nói, nh ng nói xong thì ông th y mình l l i, và bi t có nói d u dàng thì bà cũng ch ng nghe. Ông ch th dài.

Su t th i trai tr , ông An mãi lo vi c chinh chi n, vào sinh ra t , không có thì gi nghĩ đ n vi c l p gia đình. T t nghi p tr ng sĩ quan chuyên nghi p, gia nh p binh ch ng nh y dù, ch huy m t ti u đoàn thi n chi n. N i đầu chi n s nóng b ng, ch t chóc, nguy hi m, khó khăn, thì n i đó ti u đoàn c a ông đ c v n chuy n đ n tham chi n. K lu t là s c m nh quân đ i, ông tin th , và thi hành k lu t nh m t tín đi u sùng bái. Nh đó mà quân sĩ đ i i quy n b t hao h t, b t ch t chóc vì s sót, ch nh m ng. Ông An vui v , nh ng khó tính, và khi nói chuy n thì nh g m g , nh ra l nh cho thu c c p thi hành ch th .

Khi mi n Nam thua tr n s p s p đ thì ông đang n m d ng th ng t i b nh vi n. Ch a bình ph c, nh ng ông cũng xin ra ti n tuy n chi n đ u. R i may m n, ông ch y thoát đ c ra bi n sau khi T ng Th ng tân nh m c a mi n Nam tuyên b đ u hàng. Ông đ n M , ngoài n i bu n tha h ng, ông còn m c vì cu c chi n th t b i nh m t trò ch i ngu xu n l ùng. Không đánh mà b ch y tán lo n r i tan hàng, thua tr n. Nhi u đêm, ông không ng đ c, ng i bên th m hút thu c lá trong s ng l nh cho đ n khi tr i sáng, thay áo qu n đi làm luôn. s , ông làm vi c chăm ch , gi i, năng su t cao, và s n ph m có ch t l ng.

Nh ng ông ch thì thích ông l m, vì làm ra ti n cho h , nh ng nh ng ng i ch huy tr c ti p thì ghét ông cay đ ng, vì ông s n sàng gây g n u th y b ép, s n sàng thô vi c n u không b ng lòng cách đ i x . Nhi u ng i bà con, b n bè khuyên ông nên l p gia đình, cho đ i s ng tha h ng b t cô đ n bu n t , và có ni m an i trong cu c đ i. Ng i anh r nói đùa: “Có gia đình, thì không còn thì gi nghĩ đ n chuy n đ i s , ch lo đ i phó v i bà v thôi cũng đã h t thì gi , h t tâm trí, thì gi đâu mà nghĩ đ n n i đau th t tr n ch y dài. Có gia đình là yên n h t. Chuy n đã qua r i, không l t tr l i đ c, thì quên đi mà s ng”.

Nhi u ng i gi i thi u các cô gái c a bà con, b n bè cho ông . Ông không ch n nhan s c, ông không ch n gi i dang, cũng không ch n ng i ăn nói khôn ngoan khéo léo. Ông ch n m t cô hi n lành, vui v . Cô n y khi nào cũng nh m m t c i và tin c nh ng đi u gây ngô.

Ông An lý lu n r ng, ng i ngu m t chút thì d dàng có h nh phúc, d hòa thu n và ít lý s . V khôn quá, thì ch t cho v ch ng tranh đua, cãi nhau su t ngày, kh u chi n đ ng dai, ch ng đ c gì.

Theo kinh nghi m ông bi t qua gia đình b n bè, thì có r t nhi u bà tìm cách l n l t ch ng, nay l n m t chút, mai l n thêm chút n a, và l n mãi, l n mãi cho đ n khi ông ch ng m m nh con bún thi u, nh t m m n rách, không còn s c đ i kháng. Bà v c th mà ch huy, mà gay g t sai b o, mà quy t đ nh nhi u đi u phi lý, không c n ý ki n ai. Khi đó, ch ng không còn chút quy n hành nh nhoi nào trong cái gia đình “ chuyên chính ” y c . Nh ng ng i ch ng y u đ u i th h phong n y, th ng đ c bên nhà v khen là hi n lành, d th ng, và con gái h t t ph c, l y đ c ch ng hi n khô.

Nh ng bên gia đình c a chính các ông, thì ông b chê bai là s v , b c nh c, hèn nhát, đ i v lên đ u, không đáng làm đàn ông. Cùng m t ng i, mà m i bên đánh giá m i cách, hoàn toàn khác bi t. V i suy t và kinh nghi m trong cu c s ng, ông An ch n cho ông m t ng i b n đ ng ‘ h i quê m t chút, hi n lành và h i d i m t chút ’, thì s h p v i cái tính quen ch huy

c a ông. Nh ng ông l m.

M i năm sau khi làm t khai thu xong, là ông An ph i năn n , thuy t ph c ráo ri t đ bà ký vào mà g i đi . Có l n bà không ch u ký, ông ph i làm đ n xin gia h n. Bà th ng lên gi ng h ch h i:

“M c n y là m c gì? đâu ra? Có gi y t gì ch ng minh không?”.

Ông ph i đ b n h ng đ n khai thu , tìm, và ch cho bà cái con s bà mu n bi t đâu ra. Th nh ng có khi bà cũng cho r ng, ông không hi u h t ý nghĩa c a đ n h ng đ n n y. Ông ch u thua. Bà th ng đ a lý do:

“M i ng i đ u l y l i ti n thu r t nhi u, mà t i sao mình không l y v đ c. Anh không bi t khai thu . Khai thu đ . Anh khai làm sao l y đ c nhi u ti n thu v , thì t i m i ký”.

Bà xem chuy n ký vào t khai thu là m t ân hu dành cho ông. Ông An c g ng gi i thích, nh ng bà không ch u hi u, và c tình không hi u. Ông ch ôm đ u mà than:

“Ngu quá tr i i. Sao mà ngu đ n th đ c?”.

Nghe th , bà An ch m lên gâ g n ào nh v ch ng s p đ n h i li đ , xa nhau. M t l n, bà nghe theo l i b n, b o ông ch qua thành ph lân c n nh khai thu , trong bu i chi u ngày cu i cùng c a h n n p thu , ông ch bà đ n c s khai thu , ng i x p hàng ch , có c ch c ng i, ch cho đ n khuya. Ông khai thu đ c s t nháp c a ông An r i nói:

“Khai đ c nh th n y thì c n chi ph i nh đ n t i ? T i đ u có làm chi h n đ c cho ông đ u”.

Ông An nói:

“Nh ông nói cho bà x t i r”.

Bà An nói n:

“Ông nhà t i không bi t khai thu , ng i ta ai cũng l y thu v nhi u, còn chúng t i có năm ph i đ ng thêm, th thì không t c sao đ c”.

T đó, ông An tìm ra ph ng sách tránh r c r i, là không t khai thu n a, đ n v đ n các n i đ ch v khai thu , t n m y ch c đ ng, mà đ c yên n. Th mà cũng có khi bà Hoa không ch u, bà tìm đ n n i khác n a, nh khai l i, xem có l i thêm đ c chút nào không, khi t n thêm ti n, bà l i cáu b n và g t g ng ông:

“Ch t i anh đ , không bi t khai thu đ ng cách nên ph i t n ti n. Ng i ta ai cũng l y v kh i ti n thu , trong lúc mình l i ph i tr thêm.”

M i khi xe h hay trong nhà đi n n c có v n đ , là ông An kh tâm l m. D ng c nh búa, k m, khóa m đnh c không có. Bà không ch u đ cho ông mua. Nh ng lúc n y, ông ph i dùng dao, dùng kéo đ c y, đ v n mà s a ch a, v a khó khăn v a không làm đ c. Ông ch gi n và than m t mình: “Ngu quá, ngu quá”.

Bà l y lý do là đi n n c và xe không ph i h h ng th ng xuyên, và nh ng th đ ng c đó không c n thi t đ phí ti n mua. M t l n ông lén mua m t h p đ ng c , g m m t ít đ t i thi u, bà bi t đ c, bèn khóc lóc, gáy g , nh n ăn, và bu c ông ph i đem tr l i.

Thái đ bà khăng khăng làm ông ph i nh ng b cho yên nhà yên c a. Ông cũng bu n, vì không có đ ng c , không t s a ch a đ c nh ng h h ng l t v t trong nhà. Và dù thu nh h c trung h c k thu t, ông cũng đ n dà tr nên kém c i, v ng v , ít hi u bi t v b nh xe, s a ch a đi n n c thông th ng.

Ông anh bà An bi t em mình đ i mà không khuyên b o đ c, mua t ng cho ông An m t h p đ ng trong mùa giáng sinh, g m các lo i khóa m đnh c, k m, búa. Ông An m ng nh b t đ c thùng vàng. Nh ng khi ông An s a ch a h h ng l t v t trong nhà, thì bà đ ng bên c nh xem, và b o ông ph i làm th n y, ph i làm th kia. V n c chi u n y, dùng cây k m kia. Dù bà không bi t, không hi u, nh ng cũng ch ch h ng đ n và ra l nh. Khi ông không làm theo l i bà , thì bà b o r ng:

“Anh hay ch ng đ i, hay làm ng c l i nh ng ý ki n c a tôi”.

Đôi khi b c quá ông g t:

“Không bi t thì đ tôi làm. Không bi t mà c a làm th y ng i khác, a d y đi u tào lao. M i chuy n không làm theo l i bà m t chuy n là ch ng l i bà. Ch ng bà thì tôi đ c cái kh gì ? Bà bi t làm thì x n tay vào làm đi”.

Ngày c r a chén bát, bà cũng đ ng bên c nh đ ch huy, ph i r a cái n y tr c cái kia sau, ph i v n n c nóng, n c l nh . Ông b c l m, hai môi b m l i, m t c g m g m nh s p đánh đ m v i ai.

Nh ng khi v ch ng vui v , ông k chuy n vui cho bà nghe, có khi bà hi u l m ông ám ch bà. Th là khóc lóc, cãi v , và phun ra nhi u câu h n láo khó nghe. Nh ng khi g p khó khăn phi n toái c a ông s , ông cũng không h dám k l , tâm s cùng bà đ chia s t, đ bàn cãi. Nói cho bà bi t, thì ch có b x v n ng l i, b cho là đ i, kém, ngu.

Nhi u lúc ông gi n cảnh hông, đ p tay vào t ng r m r m. Ông có kh u súng mua t khi ch a l p gia đình, ông tháo ra, và đem quăng xu ng h sâu. Ông s có ngày không k m đ c c n gi n mà b n u.

M i l n bà xem đ c qu ng cáo trên truy n hình ho c trên báo, th y hàng bán r là bà yêu c u ông ch đi mua. Ch vì l i đ c m t đ ng b c cho m y cu n gi y đi c u, mà ph i lái xe xa c ti ng đ ng h , t n h t c ch c b c ti n xăng, ch a k hao mòn xe, ch a k m t luôn c n a ngày công, nh ng bà cũng quy t đi cho đ c, và h n h vì ti t ki m đ c m t vài đ ng. Ông c g ng gi i thích cho bà nghe, mà bà không ch u hi u, và không mu n hi u. Ri t r i ông không c n gi i tích n a, c phí th i gian, phí ti n b c, nh ng kh i ph i lý gi i, trình bày khó khăn.

T ngày l y v , ông m t đ n g n h t b n bè. Bà cho r ng đàn ông g p nhau nói toàn chuy n trên tr i, đ i đ t, không b ích gì, không l i l c gì. Bà ngăn c n ông g p b n bè, và b n bè đ n nhà ông, thì ch vài l n thôi, th y thái đ c a bà, h không đ n n a.

Ông An cũng t an i mình, h nh phúc gia đình là u tiên chính y u, làm sao gi cho êm m, ph ng l ng. Bà h n ch t i đa vi c đi ăn đám c i. Bà th ng nói:
“T i sao ph i đi đám c i con b n bè ? Chúng nó có bi t mình là ai đâu mà có bi t đi n a, thì vi c gì mà ph i t n ti n cho chúng. Chúng nó l y ch ng l y v cho chúng nó, mình m c m gi mà ph i đi và cho ti n m ng”.

Ông nói v i bà:

“Mai đây, con mình nó l y v l y ch ng, thì ai mà đi đám c i đây?”

Bà b o:

“Tôi không c n ai c . Con mình còn nh , chuy n y còn xa v i”.

Ông m n cho bà m t s sách đ y v xã giao, cách s ng đ i, bà không đ c mà nói:

“Nh ng th n y, ai không bi t, mà ph i vi t sách cho t n kém, m t thì gi ”.

Nh ng khi đi ăn ti m, bà ti c ti n không ăn, và ch ăn m t ph n do ông s t cho. Th ng ông kê món gì, bà cũng b o là đ ng ăn món đó, vì đ , và bà ép ông ph i ăn theo món bà đ ng h . Ông b c mình h i:

“Th nh t, anh ăn món n y hay em ăn, th hai là em đã ăn món n y t i đây ch a mà cho là đ ? Th ba t i sao em b t anh ph i ăn món mà anh không a thích?”.

Bà gi n nói:

“Anh ch thích kêu món đ t ti n mà ch a bi t là ngon hay đ . Anh th ng a phung phí ti n b c.”

Khi mua b o hi m xe, thì bà nh t đ nh ch n lo i b i th ng th p nh t, và khi xe có m t v t tr y tr a nh , thì bà đ c ông kêu b o hi m yêu c u b i th ng. Ông gi i thích là h h ng đ i m c chi phí mình ph i chi ra. Bà gi n đ i nói:

“Th thì mua b o hi m làm chi. Tôi s kêu b o hi m, và anh s th y h b i th ng cho anh xem”.

Bà kêu đ i n tho i báo cho công ty b o hi m, h gi i thích, và bà nh t đ nh không ch u hi u, cho r ng hăng b o hi m l a g t . Bà đ a s ki n ra tòa, và bu c ông An đi tìm hăng b o hi m khác, th t thà h n.

M t l n ông An đ c báo, vi t v nh ng ng i trúng s đ c đ c, k cho bà nghe làm vui. Có câu chuy n m t ông làm Đ i h c Berkeley, trúng năm tri u đ ng, ông cho nhà tr ng m t tri u, mua cho bà v m t món n trang 50 ngàn đ ng. Năm năm sau, hai v ch ng ly đ . Bà An ch m lên mà x a xói:

“Trúng 5 tri u l i cho tr ng đ i h c h t m t tri u, mà ch cho v món n trang 50 ngàn thôi. Trúng là ph i chia đôi ch . Con ng i b n ti n nh th , thì b đi là ph i.”

R i bà đi theo ông mà m ng m , c n nh n mãi. Ông b ra v n x i m y g c cây cho kh i b c cái con ráy. Bà ch y theo ra, và ti p t c than th . Ông nhìn bà mà nói:

“Có ph i anh trúng năm tri u đầu mà em c hành h anh mãi th . Anh mà trúng năm tri u thì e em gi h t, không bi t anh có gi l i đ c năm trăm đ thù ti p b n bè không. Em có mu n than vãn, c n nh n, thì nh ng i đ a lên Berkeley mà c ên nh n ông kia. R i ông ta kêu c nh sát còng tay cho vì t i m l vô c .”

Bà An b ng quay l i h i:

“K n y anh có mua m t vé s ph i không ? Đâu r i ? Đ a cho tôi xem.”

Ông An b o là đ trong ví, bà mu n xem thì vào l c qu n ông mà xem. Bà n ng n c đòi ông ph i đi l y t m gi y s cho bà xem. Ông An nói là đang l tay làm đ t, nó còn đó, không m t đâu mà s . Bà c n ng n c qu y r i, ông ph i r a tay, đi l y t m gi y s giao cho bà. Xem t vé s , bà khóc gào lên:

“Anh đ nh n u trúng thì lãnh l y m t mình, hay b tr n m con tôi ph i không? T i sao m t sau t m vé s không ghi tên anh và tên tôi. Tôi bi t mà, đàn ông b i b c l m. Giàu đ i v sang đ i b n. Âm m u c a anh không đ u đ c tôi đâu.”

R i bà khóc lóc, k l , gán cho ông nh ng l i khó nghe. Ông đ n g n bà b o:

“Đâu, em đ a t m vé s đây, anh ghi tên vào.”

Ông l y t m gi y s trên tay bà, xé v n, ném vào g c cây. Bà thét lên:

“Anh không có quy n xé đi. Ti n n y là ti n chung, anh không có quy n gì c”.

Bây gi thì đã mu n, ông An m i hi u r ng, v hi n và v d i hoàn toàn khác nhau. Ng i hi n không ch c đã d i, ng i ta có th vô cùng khôn ngoan hi u bi t, nh ng hi n lành. Còn ng i d i th ng b xét đoán l m là ng i hi n. D i, và thi u hi u bi t, c ng l i thành m t lo i ng i khó thông c m, khó hòa đ ng cùng nhân qu n xã h i.

Quá tr r i, ông An đành ch u thua t t c , đ gi cho cái h nh phúc gia đình mong manh n y. Đ cho các con kh i ph i kh . M c gia đình, bà con b n bê chê trách ông không bi t cách c x v i v . H không dám dùng ch “d y v ”, s các bà nghe đ c, n i máu tam bành lên thì lôi thoi l n. M t ng i b n trêu ông An s a câu nói “ D y con t thu còn th , d y v t thu b v m i v ” thành câu “L y con thu còn th , l y v t thu b v m i v ”.

Ông An ráng gi sao cho gia đình càng ít sóng gió càng t t. Ông không có hy v ng chuy n hóa đ c bà, ch u thua, và t quy l i cho mình, đã xét đoán sai. Bây gi thì ch c g ng làm sao cho gia đình yên n, cho con cái yên tâm s ng trong h nh phúc ít oi đó. Ông th ng nói v i nh ng đ a cháu nh s p l p gia đình:

“Đ ng vì m t khuôn m t đ p mà l y nh m bà v ngu. Kh n đ n và b t h nh nh xu ng th u đ a ng c v y ”.